

MAAR OF DAT NOU

ZO'N GOED IDEE IS ...

DE EERSTE KEER

Krakend en knetterend trokken lichtflitsen hemelsbreed door de gitzwarte lucht. Hevige donderslagen deden kerktorens trillen. Grote regendruppels en nog grotere hagelstenen werden door zoevende windvlagen tegen de muren en ramen van huizen gekwakt. Noodweer.

Dat was waar Tom Trubbels op had gewacht. Dit was het moment. Hij zat weggedoken achter een rozenstruik en probeerde de grommende en snuivende waakhond niet aan te kijken. Het opgefokte beest had maar twee keer geblaft. Binnen in de villa hadden de bewoners het niet gehoord door het onweer en de harde wind.

De kletsnat geregende jongen wist dat dit het lastigste onderdeel van het karwei was. Geconcentreerd vasthouden aan het plan was nu de opdracht, ook al leek dat niet eenvoudig. Vanuit zijn

ooghoek zag hij onder opgetrokken lippen een indrukwekkende rij loeischerpe tanden. De gespierde grommer was zo dichtbij dat hij de warmte van zijn adem kon voelen. Een waakhond, oké, maar dit bleek een bijzonder uit de kluiten gewassen exemplaar te zijn.

Tom Trubbels voelde zijn hart tekeergaan. Het zou hem niet verbazen als zijn hoofd in één keer in die enorme bek verdween. En dat, als het monster het zou willen, zijn nek zou breken als een dorre tak. Klik en krak, over en uit.

Maar goed, Tom had hier rekening mee gehouden en nu was het een kwestie van de juiste uitvoering van het plan. Het plan waar hij volledig op vertrouwde. Anders had hij hier niet gezeten. Zijn licht bevende hand bewoog langzaam naar beneden, op zoek naar de zak van zijn regenjack. Het beest gromde harder en dreigde opnieuw te gaan blaffen. Uit zijn zak haalde Tom een klein balletje. Een gehaktballetje. De geur van het vlees bracht de hond direct in een ander humeur. Hij stopte met grommen en stak zijn kop nieuwsgierig in de richting van het lekkers. Toen Tom het gekruide vlees op zijn vlakke hand voor de bek van de waakhond hield, begon die te kwispelen en nam voorzichtig het balletje gehakt tussen zijn tanden. Hij schrokte het vlees weg en likte daarna nog snel de uitgestoken hand. Zo had Tom Trubbels het bedacht en zo was het uitgekomen. Hij aaide de hond voorzichtig toen die aan zijn jack snuffelde, in de hoop daar meer van het onweerstaanbare spul aan te treffen. Dat was niet tevergeefs. Tom had ruim voldoende balletjes meegenomen. Zo hoopte hij de waakhond zoet te houden tot het inbreken in de kapitale villa achter de rug was.

Net als zijn opa had Tom Trubbels zijn eerste inbraak goed voorbereid. Over de hoge muur met ijzeren punten komen was aan hem wel besteed. Hij was dat gewend. 's Morgens, onderweg naar school, zocht de onrustige tiener altijd het avontuur en de uitdaging. Hij moest wel. Het teveel aan energie verdween zo uit zijn lijf voordat de les begon en hij stil moest blijven zitten. Anders hield Tom het daar niet de hele dag vol. En na schooltijd: hetzelfde verhaal. Hij rende door de straten, sprong over muurtjes en hagen, krom via klimoprانken op garagedaken, liep in dakgoten en kroop zijn broeken kaal onder dicht struikgewas. Voordat hij naar zijn klaslokaal ging, waste hij bij de schooltoiletten het zweet van zijn gezicht en armen en keek voldaan in de spiegel.

Het touw met de haak, dat Tom over de muur naar de kersenboom gooide, had hij zelf gemaakt. Na drie worpen was het raak. De haak zette zich vast achter een dikke tak en de atletisch gebouwde jongen krom behendig over de muur en zwierde naar de fruitboom. Hij maakte de haak los en rolde het touw op om het terug in zijn rugzak te stoppen. Nadat hij in het gras was gesprongen en zich achter de rozenstruik had verstoppt, kwam de woedende schaduw naar hem toe gerend.

Tom liep behoedzaam naar de glazen veranda van de villa. De waakhond volgde hem, zachtjes piepend om meer gehaktballetjes. Die kreeg hij.

'Hier blijven,' zei Tom op dwingende toon. Het beest gehoorzaamde, ging zitten en gaf een poot. De jonge inbreker was al via de regenpijp onderweg naar het dak van de aanbouw. Behoedzaam zette hij zijn voeten op de metalen balkenconstructie die het glas bij elkaar hield. Vooral niet uitglijden, dacht Tom. Het dak liep schuin af en was spekglad door de aanhoudende regen.

Hij keek naar beneden. Het licht in de veranda brandde niet. Was er iemand geweest, dan had hij een andere, moeilijker ingang moeten nemen. Die was voorhanden. Dat had Tom tijdens zijn studie van het gebouw gezien. Twee jaar geleden was de oude villa verkocht en stonden er veel foto's op de verkoopsite. Die beelden waren nog steeds te vinden en daar had hij dankbaar gebruik van gemaakt.

Stap voor stap liep Tom Trubbels naar het dichtstbijzijnde raam. De bovenste twee ruitjes waren halfrond en het oorspronkelijke zachtgele sierglas met fraaie versieringen zat er nog in. Tom wist dat dat geen dubbel glas was. Dat bestond nog niet toen deze villa gebouwd werd. Hij ging snel en gericht aan de slag. Uit zijn rugzak haalde hij de glassnijder die hij in de werkplaats van zijn overleden opa had gevonden. Voorzichtig zette Tom de bijbehorende zuignap op het glas en draaide met behulp van een touwtje een mooie cirkel. Hij tikte zachtjes tegen het gesneden glas tot het helemaal loskwam. Het ging probleemloos, precies zoals hij het in de werkplaats geïmproviseerd had. Tom kreeg steeds meer schik in het inbreken en grinnikte tevreden.

Een felle bliksemflits liet de jongen schrikken en hij verloor bijna zijn evenwicht omdat hij omhoogkeek. Onder hem hoorde hij de ingehouden blaf van zijn nieuwe vriend. Die schrok ook van de schicht en ging bang in het gras liggen toen het hevige gerommel van de donder de bliksem vrijwel direct opvolgde. Het onweer bleef hangen, zoals de weerman op televisie had voorspeld. Daar had Tom op gehoopt. Beneden in de villa zouden de bewoners het niet horen als hij per ongeluk geluid maakte.

Hij stak ijzerdraad door het gat in het glas en stuurde het naar

beneden. De voorgevormde lus manoeuvreerde hij om de klink en hij trok het ding omhoog. Het raam was open. 'Makkie,' fluis-terde de jongen tegen zichzelf toen hij naar binnen stapte.

Uit de rugzak haalde Tom Trubbels een keukenhanddoek en depte het overvloedige regenwater van zijn kleding en schoenen. Er kon altijd iemand naar boven komen. Hij wilde voorkomen dat er dan watersporen zichtbaar waren.

Met de kleine zaklamp scheen Tom over de deuren van de slaapkamers. Hij luisterde goed of hij geen geluid hoorde dat uit een van die kamers kwam. Nee, niets. Alleen beneden klonk de muziek van de televisie. Het geluid was harder gezet om het onweer te overstemmen. André Rieu. Vanavond was het concert op het Vrijthof in Maastricht op tv. Toms oma was fan van Rieu en zij keek vanavond ook. Daarom wist hij dat. Zelf gaf hij de voorkeur aan andere muziek.

Het duurde niet lang voordat Tom de grote slaapkamer gevonden had. Dat was de ruimte waar volgens hem de waardevolle voorwerpen lagen. Rijke mensen in dure villa's hebben mooie spullen. Horloges, juwelen, geldkistjes. Het kon haast niet mis- sen. Hij was hier op de juiste plek.

Langzaam, om piepen of kraken te voorkomen, opende Tom de deur. Met de hulp van zijn zaklamp nam hij de kamer in zich op. Het eerste wat hem opviel, was een immens schilderij dat boven een luxe tweepersoonsbed bijna de hele wand bedekte. Een halfblote dame op een soort sofa keek de inbreker aan. Bij haar zaten twee honden. Van die dunne hardloophonden. Tom kon niet op de naam van die rare beesten komen. De mooie vrouw at druiven. Een bediende bracht een karaf wijn. Het kon geen cola zijn, dacht hij, daar was het schilderij te oud voor.

Terwijl Tom Trubbels naar binnen ging, bleef hij het indrukwekkende schilderij bekijken. Hij lette daardoor even niet op en stootte zijn voet tegen de deurpost. Tom kon niet meer voorkomen dat hij struikelde. Hij gooide de zaklamp op het bed en liet zich vallen. Met zijn handen ving hij zichzelf op. Zijn rechterhand duwde een stuk vloerbedekking los tussen de deurpost en de kledingkast. Hoewel het geluid beperkt bleef, zette hij zich schrap. Er kwam geen reactie van beneden. Voor hij verder de kamer in ging, legde Tom het stuk tapijt terug op zijn plek. Daarbij viel het hem op dat de vloerbedekking perfect langs de kast viel. Je zag niets meer van de snee.

De jongen pakte de zaklamp en ging op zoek naar spullen. Dat hoefde niet lang te duren. Sterker, dat mocht niet lang duren. Inbrekers moeten snel werken. Supersnel. Erin en eruit, zo gezegd. Grijpen wat je grijpen kunt en wegwezen.

Tegen de muur naast het bed stond een toiletmeubel. Een antiek kastje met prachtig ingelegd hout. Aan weerszijden van de stoel die ervoor stond, zag Tom lades met fraaie koperen handvatten. Wat een geluk. Daar zou hij zeker en vast de juwelen aantreffen. Licht trillend van opwinding opende de insluiper een van de lades. Hij kon zijn ogen niet geloven. Het was meteen raak. Hier lag voor een kapitaal aan gouden armbanden, met kleurige edelstenen ingelegde broches en sierlijke halskettingen. Tom wilde niet alles meenemen. Dat ging te ver. Hij koos van alles het exemplaar dat hem, in de korte tijd die hij ervoor had, het meeste aansprak. De buitgemaakte juwelen stopte hij voorzichtig in het voorvakje van zijn rugzak. Hij wilde al dat moois niet beschadigen.

Inbreker Tom was klaar en kon de villa verlaten. Beneden klonk een vrolijke Weense wals en iemand zong hard en vals mee. Hij moest lachen. Om het valse gezang, maar ook vanwege de kietelende zenuwen. Die hielden het adrenalinegehalte in zijn gespannen lijf op een constant hoog niveau. Het was lang geleden dat Tom zich zo goed had gevoeld.

Bij de slaapkamerdeur aarzelde hij een moment. De losliggende vloerbedekking, je zag er echt níets meer van. Was dat de bedoeling? Eigenlijk moest Tom nu zo snel mogelijk vertrekken, maar zijn nieuwsgierigheid won het van de haast. Hij hurkte en trok het tapijt omhoog. Was er onder de vloerbedekking misschien een geheime bergruimte gemaakt? Om geld te verstoppert? Of iets anders, dat heel duur was en verborgen moest worden?

De jongen voelde aan de planken van de vloer onder het tapijt. Die latten lagen stevig vast. Maar wacht even. Een van de planken kon verschoven worden. Een klein stukje maar, hooguit vijf centimeter. Daardoor kwam er een kleine gleuf vrij bij de plint. Tom kon er net zijn vingers in steken, meer niet. Hij duwde aan de onderkant tegen de plint. Die schoof soepel een stukje omhoog. Nu kon hij zijn hand in het gat steken. Wat was dit goed bedacht! Hij had de geheime bergplaats toch maar mooi gevonden. Bij toeval, dat wel. Tom voelde enige trots. En hij voelde iets in de holle ruimte. Een buideltje, of een portemonnee. Tussen twee vingers geklemd, trok hij het omhoog. Het was een etui. Met de ritssluiting opende Tom het ding. Er zaten een kleine telefoon en een notitieboekje in. Aan de binnenkant van het omslag waren twee sleuteltjes met plakband vastgemaakt. In het boekje stonden nummers en namen. Adressen. En iets wat leek op codes.

Het was moeilijk te zeggen wat hier de waarde van was, maar

de geheime bergplaats sprak Tom zo aan dat hij besloot het etui mee te nemen om het thuis verder te bestuderen. Hij stak het in zijn achterzak en schoof alles weer keurig op de juiste plek. En ook nu was er niets meer van te zien.

De eigenaar zou zijn geheime bezit uiteindelijk missen, maar dat kon weken duren. Waarschijnlijk langer. En dan had Tom hopelijk al kunnen profiteren. Waren het sleuteltjes van een bankklade? Gevuld met geld en waardevolle papieren? Waren het cijfercodes van grote kluizen? Tom had het allemaal al in spannende films gezien en liet zijn fantasie de vrije loop. De bewoners van deze villa waren echt rijk. Kapitaalkrachtige mensen beschermen hun vermogen op allerlei manieren, bedacht hij. Hier was misschien nog veel meer te halen. En anders maar niet. Het deed er uiteindelijk niet zoveel toe. Het ging hem voornamelijk om de kick. En om te bewijzen dat hij kon wat zijn opa ooit had gekund. Tom wist zeker dat ze veel op elkaar leken en met dezelfde rusteloosheid moesten leren leven. Dat ze allebei steeds aan die drang naar avontuur moesten toegeven. Spannende dingen moesten doen die veel concentratie vereisten. Dingen waar je bovendien een goed gevoel van kreeg. Fijne kriebels. Dat verdreef de onrust. Voor een tijdje was alles oké, maar niet voor lang. En dan begon het allemaal weer van voren af aan.

Beneden werd doorgetrokken op het toilet, een deur ging dicht en iemand rende de trap op. Tom schrok hevig. Hij wist zo snel niets beters te verzinnen dan zich onder het bed te verstoppen.

De slaapkamerdeur werd driftig geopend en sloeg met een doffe dreun tegen de muur. Het licht ging aan. De inbreker onder het bed beet op zijn lip. Een Weense wals neuriënd opende een man de kledingkast en schoof met de kleerhangers. Daarna

deed hij de kast dicht, liep naar de uitgang van de kamer, knipte het licht uit, sloot de deur en ging naar beneden. Tom trilde hevig en ademde lang uit. Hij voelde kleine zweetdruppels op zijn voorhoofd groeien.

Buiten wachtte de waakhond geduldig op meer vlees. Tom had het zijn oma horen zeggen tegen tante Els: 'Elke hond, hoe vals ook, is met gekruide gehaktballen te paaien.'

Met een welgerichte worp viel de haak over een van de ijzeren punten op de muur. Tom Trubbels trok aan het touw om zeker te weten dat de haak goed vastzat. Daarna spande hij zijn spieren en liep met behulp van het krakende koord tegen de muur omhoog. Toen zijn voeten de bovenkant hadden bereikt, gaf hij een paar forse rukken aan het touw en trok zichzelf omhoog. De jonge inbreker stond nu op de muur met beide voeten tussen de scherpe pinnen en bewaarde het evenwicht als een geoefende turner. Het touw met de haak gooide hij naar beneden en direct daarna sprong hij er zelf achteraan, voorbij de brandnetels die tegen de omheining groeiden. Soepel en bijna geruisloos landde hij op de stoeptegels. Karwei geklaard.

Tom had een goed gevoel over zichzelf. Hij was ervan overtuigd dat hij dit kon, en hij kon het ook. Het talent zat tenslotte in de familie. In een rustige draf liep de jongen naar huis. Hij had geen haast. Hij wilde genieten van het moment. De regen viel nog steeds met bakken uit de hemel, maar het deed hem niet.